

NEW ADULT

COSMOPOLIS

OSUDOVÉ POUTO

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ

OSUDOVÉ POUTŮ

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

1. KAPITOLA

KDYŽ JSEM BYLA MALÁ, řekl mi otec, že jsem se narodila pod prokletými hvězdami. Teď jsem seděla ve svém novém vězení a bála se, že měl pravdu.

Pokaždé, když jsem zavřela oči, modlila jsem se, abych je otevřela a zjistila, že jsem se ocitla někde jinde. Chtěla jsem, aby to všechno byl jen sen, aby se to, co se přihodilo za posledních pár dní, vůbec nestalo, ale i se zavřenými víčky jsem viděla stěny své cely. Když jsem oči znovu otevřela, mříže byly pořád na svém místě a připomínaly mi, že jsem opravdu uvězněná, v další kleci. Jenže tentokrát mě v ní držel můj největší nepřítel.

Jordan mě před několika hodinami nechal o samotě a já tu dobu trávila zkoumáním okolí a vymyšlením způsobu, jak utéct. Veškerá moje snaha zatím vycházela naprázdno. Přeměnila jsem se do vlčí podoby ve snaze navázat spojení se svou smečkou, ale byla moc daleko. Na svém tvrdém lůžku jsem našla nějaké obyčejné oblečení a oblékla si ho, pak jsem hledala nějakou slabinu v železných mřížích, za kterými mě drželi, nebo nějakou skulinu v zabezpečení cely, kterou bych mohla využít, ale nepoštěstilo se

mi. Tahle cela, na rozdíl od té u Hadonošů, neměla žádná okna a vzduch tu byl zatuchlý, takže jsem usoudila, že budu někde v podzemí. Aspoň tu nebyly žádné viditelné kamery ani mikrofony a žádný tichý elektrický šum, který by naznačoval, že mě někdo sleduje. Před mou celou stáli dva mužští strážci, byli to měnlivci, a ani se neobtěžovali věnovat mi jediný pohled. Když jsem se soustředila, slyšela jsem tlukot jejich srdcí, pomalý a pravidelný. Moje přítomnost je evidentně ani trochu nevzrušovala. Byla jsem pro ně jen malá vlčice uvězněná v kleci, a oni ve mně neviděli žádnou hrozbu.

Netušili, jak moc se mýlí.

Kaden mě naučil bojovat a Stella mě naučila být vlkem. A během toho všeho jsem si také osvojila, jak používat svůj dar od Měsíční bohyně. Chtěla jsem se dostat pryč a vrátit se ke své pravé smečce, tak či onak. Jen jsem musela počkat, až nastane správná chvíle.

Při pomýšlení na Kadena mnou projel záchvěv smutku a stesku, tak intenzivní, že jsem ho sotva rozdýchala. Překvapilo mě, jak moc mi chybí, a cítila jsem se ještě hůř, protože jsem věděla, že mě teď musí nenávidět. Výraz v Kadenově tváři, když jsem odjížděla s Jordanem, se mi vryl do paměti, naprosto jasně čitelný. Věřil, že jsem odjela dobrovolně, že jsem nedokázala odolat partnerskému poutu, které mě stále pojilo k Jordanovi, že jsem dala přednost muži ze smečky Lva před ním. Zoufale jsem si přála vysvětlit mu, že jsem odešla jen proto, abych zachránila smečku Hadonoše před Lvy a jejich spojenkyněmi, Slunečními čarodějkami. Kdybych se byla s Jordanem nedohodla, celý les by shořel na popel a moje

smečka s ním. Bolelo mě, že jsem je opustila, obzvlášť když jsem věděla, čemu věří: že jsem zrádce. Ale aspoň byli naživu.

Promnula jsem si symbol smečky Hadonoše na paži a znovu doufala, že moje oběť nebyla zbytečná. Viděla jsem totiž, jak Sluneční čarodějky odcházejí, a Jordan přísahal, že mé smečce už neublíží. I když jsem svému druhovi nevěřila, nezbývalo mi nic jiného než doufat, že slib dodrží. Ale na jak dlouho? A jaký další krok měl Jordan v záloze? Říkal, že se mnou má velké plány, ale odešel dřív, než mi prozradil jaké. Mohla jsem akorát čekat, až se vrátí.

Jako by ho moje myšlenky přivolaly, partnerské pouto se probíralo k životu tak rychle a náhle, až jsem zalapala po dechu. Když jsem zaslechla šoupavé kroky za dveřmi, zaplavila mě ohromná touha, a když jsem čekala, až Jordan vejde, tajil se mi dech. Dveře se otevřely a mě stálo veškeré síly, abych nevyskočila a k novému alfovi ze smečky Lva se nerozběhla.

Jordan, svalnatý a krásný, nenuceně postával ve dveřích. Byl k vlastní škodě zatraceně sexy a tvářil se nafoukaně jako někdo, kdo to o sobě ví. Zoufale jsem toužila zajet prsty do jeho větrem rozcuchaných blondatých vlasů, přejíždět rty po sluncem políbené kůži a nechat se při tom objímat jeho svalnatými pažemi a...

Ne! Zavrtěla jsem hlavou, abych si z ní tu myšlenku vyhnala, zatímco Jordan gestem naznačil strážným, aby nás nechali o samotě. Jakmile osaměl, vykročil ke mně se sebejistotou skutečného alfa samce a já zatnula ruce v pěsti a snažila se udržet v klidu, třebaže se mi tělo z té námahy třásllo. *Ten, koho chceš, je Kaden, ne Jordan. Kaden, Kaden, Kaden...*

Když se Jordan zastavil před mřížemi mé cely, všimla jsem si, že drží talíř s jídlem a láhev s vodou. Skoro okamžitě mě do nosu praštila vůně pokrmu, začaly se mi v puse tvořit sliny a zakručelo mi v břiše. Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy naposledy jsem jedla. Jediná věc horší než pocit hladu byla žízeň.

„Říkal jsem si, že by ti nějaké občerstvení mohlo přijít vhod,“ řekl Jordan naoko velkoryse, jako by mě nenechal hodiny a hodiny samotnou a bez jídla i pití.

Nejdřív prostrčil mřížemi láhev s vodou a já se váhavě postavila na nohy, abych si ji z jeho ruky vzala. Dávala jsem si pozor, abych se ho nedotkla, protože jsem věděla, že by to jen zintenzivnilo přitažlivost, kterou jsem k němu cítila. Evidentně po mně něco chtěl a já si před ním musela zachovat chladnou hlavu.

„Nic jsem s tím nedělal,“ řekl, protože špatně odhadl důvod mého váhání.

Zvedla jsem obočí, a když jsem láhev s vodou otvírala, uslyšela jsem, jak víčko cvaklo, což znamenalo, že ho přede mnou nikdo neodšrouboval. Pila jsem chladivou tekutinu, zoufale jsem se snažila utišit žízeň, ale po několika pořádných doušcích jsem se donutila přestat, aby se mi neudělalo špatně.

Pak mi Jordan podal jídlo. Nemohla jsem si pomoci a zírala jsem na omeletu se slaninou a sýrem s párky a toasty úhledně naaranžovanými na plastovém talířku. Musela jsem se přimět, abych si ji do pusy nezačala cpát rovnou. Místo toho jsem se zhluboka nadechla a pomocí svých vlčích smyslů zkontrolovala, jestli v ní či v pečivu není něco nezvyklého. Koření, maso, sýr, vejce a obyčejný chleba. Nic jiného.

„Ani jídlo jsem neotrávil, jestli se snažíš zjistit tohle,“ řekl Jordan a hlas mu zněl skoro pobaveně. „Neublížím ti, Aylo.“

„Ne? Předtím jsi s tím neměl problém.“ Šla jsem si s jídlem sednout zpátky na lůžko. Mohla jsem jídlo využít k tomu, abych nabrala sílu. Jordan mlčky pozoroval, jak nožem a vidličkou – plastovou, stejně jako talíř – krájím omeletu a ukusuju. Chutnala výborně, i když v tuhle chvíli by bylo výborné cokoli. Přinutila jsem se kousat pomalu, místo toho, abych ji zhltila.

Jordan se opřel o mříže a sledoval, jak jím. „Zvážila jsi mou nabídku stát se mou alfa královnou?“

Žvýkala jsem sousto a zírala na něj, aniž bych přerušila oční kontakt, a v mých pocitech zápasila nenávist s touhou. „Zabil jsi mi bratra a ukradl jsi mě mé nové smečce. Nikdy se nestanu tvou družkou, natož *královnou*.“

„Ty už jsi moje družka.“ To, jak arogantně to řekl, se mi nelíbilo, přestože měl pravdu. „Hvězdy o tom rozhodly, a teď, když je můj otec mrtvý a já jsem alfa, bude všechno jinak.“ Znovu se zamračil.

„Nezní to, jako by tě ta ztráta nějak extra mrzela,“ zamumlala jsem s toustem v puse.

„O zabití tvé rodiny rozhodl můj otec, ne já,“ pokračoval. „Nechci už žádné další krveprolití.“

Pronikavě jsem se zasmála. „Před pár hodinami jsi vyhrožoval, že zabiješ děti, a teď ti mám věřit, že jsi svatoušek?“

Jordan zatnul čelist. „Sluneční čarodějky mi slíbily, že mi pomůžou dostat všechny ostatní smečky pod nadvládu Lvů. S tebou po boku můžu se Lvy sjednotit to, co zbylo ze smečky Raka,

a ostatní smečky se pak poddají bez boje. Budeme vládnout vlkům zvěrokruhu společně, jak si hvězdy od začátku přály.“

„Hvězdy se můžou jít bodnout,“ opáčila jsem. „A ty ostatně taky.“

Jordan zakroutil hlavou a zdálo se, že je překvapený, jako by snad čekal, že se mu zkrátka podvolím. *To ani náhodou.* Sice jsem pořád cítila nesmírnou přitažlivost našeho pouta, ale nehodlala jsem se jen tak snadno vzdát a stát se jeho družkou. Souhlasila jsem, že s ním půjdu, abych Slunečním čarodějkám zabránila vyvraždit smečku Hadonoše, nic víc v tom nebylo.

„Je nám to souzené osudem,“ řekl. „Já to vím. Ty to víš. Čím dřív se tomu podvolíš, tím to bude snazší.“

„Nikdy,“ zavrčela jsem.

Jordan přistoupil ke dveřím mé cely a já si najednou byla až moc dobře vědoma toho, jak se mu ve světle pohybují svaly, že má knoflíky na bílé košili rozepnuté od pasu až ke krku a jak voní. Jako slunce a pouštní vzduch. Srdce mi tlouklo rychleji, jak mě tělo pobízelo, abych si stoupla a šla mu naproti, a než jsem si to uvědomila, přistihla jsem se, že jdu kupředu. Prsty se mi ovinuly kolem železných mříží, jako by je dokázaly roztrhnout, aby mi pomohly dostat se k němu. Bez ohledu na to, co jsem říkala nebo jak moc jsem se bránila, nemohla jsem popřít základní, bytostnou touhu pouta. Dokonce i můj vlčí hlad a jídlo teprve napůl snědené se oproti Jordanovu vábení zdály nepodstatné.

Zavřela jsem oči a doufala, že díky tomu kouzlo přetrhnu, ale nepomohlo to. Čím déle jsem se s tím snažila bojovat, tím naléhavěji jsem *potřebovala* s Jordanem být. K jeho dobru jsem ovšem

musela přičíst, že to je velmi pohledný muž, zjevně silný a zdravý, zkrátka že má všechno, co by si žena mohla u partnera přát. Teda aspoň navenek. Jeho osobnost však rozhodně spoustu přitažlivých vlastností postrádala. Zklamaně jsem si odfrkla a otevřela oči.

Když jsem to udělala, uviděla jsem, jak na mě Jordan zírá s touhou. Takový výraz už jsem zahlédla v Kadenových očích a přesně jsem věděla, co znamená. Ale u Jordana to bylo jiné. Hluboko pod nutkáním vydat se za ním jsem cítila niterný pocit, že je to *špatné*, a z něho se mi v žaludku obracelo všechno, co jsem snědla.

„Vím, že mě chceš,“ řekl Jordan s chladným, sebevědomým úsměvem na rtech. „Partnerské pouto se definitivně zpečetí až po sexu. Proto máš pocit, že z toho, jak moc mě chceš, vyskočíš z kůže. Neboj se, při příštím úplňku uspořádáme velký obřad a staneme se skutečnými partnery. Tehdy se taky oficiálně připojíš ke smečce Lva.“

Stálo mě veškeré sebeovládání, abych skryla, že jsem jen krůček od toho vrhnout se na mříže a dostat se k němu, i když mě z jeho slov polévала hrůza. „To se nestane.“ Natáhla jsem ruku, abych mu ukázala hadí tetování. „Smečku už mám, vzpomínáš? A co se týče obřadu páření, ten si taky nechám ujít, děkuju pěkně.“

„*Stane se to,*“ řekl Jordan a znělo to spíš jako výhrůžka než slib. „O to se postarám.“

Jordan se odstrčil od mříží a vyšel z místnosti, a když odcházel, ucítila jsem prudké škubnutí partnerského pouta, které mě pobízelo, ať jdu za ním. *Ale to nemůžu, protože mě drží v téhle zatracené cele*, pomyslela jsem si. Ačkoli část mého já byla za tohle

vězení vděčná – nebyla jsem si jistá, co by se stalo, kdybychom zůstali s Jordanem spolu sami déle než pár minut.

Zjistila jsem, že jakmile je mezi námi víc prostoru, dokážu se znovu soustředit. Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechla, pak jsem se vrátila k posteli a k jídlu. Ať by se stalo cokoli, nemohla jsem se stát Jordanovou družkou. Navzdory tomu, co mi říkalo partnerské pouto nebo jak neodolatelný mi alfa Lvů připadal, kdykoli byl poblíž, já chtěla *Kadena*, ne Jordana.

Když jsem dojedla, živě se mi vybavily vzpomínky na Konvergenci. Ta hanba, když mě Jordan odmítl jako svou družku, a pak násilí a ryzí teror, které následovaly, stejně jako zděšení a smutek nad ztrátou smečky a bratra – všechno jsem to cítila, jako by se to stalo teprve včera. To, že mě lovil samec, který měl být mým druhem, bylo hrozné, skoro stejně strašné jako vidět padnout svého bratra. Všichni, které jsem nazývala svou rodinou, té noci zemřeli, a všechno se to stalo kvůli smečce Lva.

V mém nitru vřel vztek, známý pocit, který jsem se rozhodla přijmout. Hodlala jsem je donutit, aby zaplatili za to, co způsobili. Rodiče se ke mně sice chovali příšerně, zvláště otec, ale pořád to byla rodina. A Wesley? Bratra jsem milovala víc než kohokoli jiného v životě, a on byl kvůli Lvům a jejich spojencům mrtvý. Jasně, Jordan smrtící ránu nezasadil, ale i tak byl spoluvíníkem jejich smrti. Zaplatí za to stejně jako ostatní.

O to se postarám.

2. KAPITOLA

UBĚHLY HODINY. Snažila jsem se usnout, ale až moc dobře jsem si uvědomovala, že jsem na nepřátelském území a jen pár metrů ode mě stojí neustále dva strážní. Navíc jsem netušila, jak dlouho jsem byla mimo potom, co mi Jordan píchl tu injekci. Možná několik dní. Dost dlouho na to, aby mě z území smečky Hadonoše v Kanadě převezli na území Lvů v Arizoně. Dotkla jsem se místa vpichu a přemýšlela, čím mě odrovnal. Moje krev měnlivce by měla většinu drog odolat, ale Jordan zřejmě přišel na způsob, jak mě na několik hodin uspat.

Poté, co jsem se nějakou dobu převalovala na tvrdém lůžku, jsem v těle pocítila neklid a vstala jsem. Byla jsem zvyklá trávit většinu dne bojem a tréninkem, ne uvězněná jako zvíře. Začala jsem se protahovat, abych si ukrátila čas, a procházela si jednotlivé pozice, dokud se mi nevrátila mrštnost a všechna vytrvalá bolest těla nezmizela. Pak jsem si začala opakovat postoje, které mě Kaden tak dlouho učil. Bylo to jiné, cvičit bez něj, ale pomohlo mi to odvést myšlenky od různých věcí. Třeba od obřadu páření, o kterém se zmínil Jordan.

Moje tělo dělalo ladné pohyby a uhýbat, převalovat se a kopat se opět stalo mou druhou přirozeností. Náhle se mi vybavily vzpomínky na první dny tréninku, jak jsem byla neohrabaná a vůbec jsem se nedokázala udržet na nohou, ale zároveň zarputilá, tvrdohlavá a houževnatá... A jak jsem teď trénovala dál, projelo mnou jakési pochmurné uspokojení. Díky Kadenově vytrvalosti a jeho víře ve mě jsem se dostala hodně daleko. Sotva jsem byla tou samou osobou, kterou se Jordan pokusil zabít na Konvergenci.

Když jsem začala být zadýchaná a tekl ze mě pot, přestala jsem, abych si odpočinula. Nebylo by dobré, abych se moc vyčerpala, kdyby se Jordan náhodou náhle vrátil. Posadila jsem se na postel a v duchu si procházela známá fakta. Smečka Lva žila v Arizoně poblíž Phoenixu, ale o jejím území jsem nic dalšího nevěděla. Momentálně bylo zrovna období Lva, takže bude silnější než ostatní smečky, dokud nenastane období Panny. Což pro mě představovalo obrovskou nevýhodu. Útěk se zdál být nemožný, a když jsem přemýšlela, jestli se odsud vůbec někdy dostanu, na krátkou chvíli jsem podlehla zoufalství. Představovala jsem si, jak tu budu uvězněná celé roky a budu chřadnout, dokud se nakonec nepoddám partnerskému poutu a nedovolím Jordanovi, aby si mě nárokoval jako svou alfa samici.

Ne, řekla jsem si. Nějak se z toho dostaneš. Musíš.

Jenže roky času jsem teda vážně neměla. Do příštího úplňku zbývaly tak dva týdny a to bylo všechno. Kdybych se dostala ven v noci, mohla bych k útěku využít měsíční svit. Do té doby budu muset vyčkávat. Nepřipadalo v úvahu, že bych se vzdala. Najdu si cestu zpátky ke Kadenovi. Jakkoli.

Jeden ze strážných mi přinesl další vodu, ale jinak se mnou nikdo nemluvil. Nevěděla jsem, kolik je hodin, a trochu mě štválo, že se neorientuju, jestli je den, nebo noc. Zavřela jsem oči a ponořila se do svých smyslů. Usoudila jsem, že je den, i když jsem nemohla nijak zjistit, jestli se nemýlím. Čekala jsem, bála se a zároveň doufala, že se Jordan vrátí, zatímco čas se neskutečně vlekl, jako by zamrzl.

Konečně jsem zase uslyšela, jak někdo kráčí chodbou, a narovnála jsem se. Podle pocitu v břiše jsem poznala, že je to Jordan, ještě než jsem ho spatřila. Obrnila jsem se proti jeho přítomnosti a říkala si, že nemůže udělat nic, čím by mě přiměl mu ty jeho řečičky zbaštit. A protože se zdálo, že vzdálenost mi pomáhá udržet si jasnou hlavu, couvla jsem ke zdi, co nejdál od dveří.

Zamračila jsem se, když Jordan dveře otevřel, ale nepřipadalo mi, že by ho můj otrávený výraz nějak vyváděl z míry. Vlastně se jen okouzlujícím způsobem usmál a mávl rukou. Na jeho pokyn vešli dovnitř další tři měnlivci, kteří nesli jídlo, židle a rozkládací stolek. Byla to největší skupina měnlivců, jakou jsem od probuzení viděla. Zamrkala jsem a přemýšlela, co má Jordan za lubem teď. Ať to bylo cokoli, nekoukalo z toho nic dobrého.

„Doufal jsem, že s tebou dneska budu moct povečeřet,“ řekl Jordan.

„A já doufala, že se vrátím za svou smečkou, ale vždycky holt nedostaneme to, co chceme,“ odpověděla jsem.

Naneštěstí si můj žaludek vybral právě tuhle chvíli, aby hlasitě zaprotestoval. Od posledního jídla, které mi Jordan přinesl, uplynulo už dost hodin a já jsem energii z něj kvůli bojovému

tréninku už dávno spálila. *Zrádce*, pomyslela jsem si a podívala se na břicho.

Jordan se při tom zvuku, který očividně slyšel, usmál ještě víc. Zatracené vlčí smysly. „Oba víme, že potřebuješ jíst. Mění na tom snad něco, když se najím s tebou?“

„Fajn,“ řekla jsem, ale snažila jsem se tím jediným slovem vyjádřit, jak moc se mi to nelíbí.

Pokud Jordan můj kousavý tón postřehl, nedal to na sobě znát. Usmíval se na mě, zatímco tři měnlivci za ním byli zaměstnáni svou činností: připravili stůl a dvě židle a pak dali na místa talíře a příbory. V žaludku mi při pohledu na jídlo zase zakručelo, i když tišeji, a z té vůně se mi znovu začaly sbíhat sliny. Jedinou výhodou bylo, že hlad mi dovolil zapomenout na přitažlivost partnerského pouta natolik, že se skoro dalo snést.

Jordan kývl na jednoho ze strážných. Měnlivec přistoupil ke dveřím se svazkem klíčů, které cinkaly, když hledal ten správný. Zapamatovala jsem si, který klíč použil. Byl o něco větší a světlejší než ostatní, jako by v cele nedávno vyměnili zámky. Když mě pustil ven, všimla jsem si, že druhý strážný stojí v pozoru, a cítila jsem, jak se mi očima zavrtává do zad.

Střelila jsem po něm pohledem. „Neboj se, nejsem tak hloupá, abych teď zkoušela utéct.“

„Kdybych si myslel, že utečeš, nepustil bych tě ven,“ řekl Jordan, když mi přidržel židli; choval se jako dokonalý gentleman. „Ale oba víme, že to neuděláš.“

Posadila jsem se a podívala se na svůj talíř. Ležel na něm tlustý steak zalitý tmavou omáčkou, pečené brambory a zelené fazolky

s česnekem. Pustila jsem se do jídla a snědla pár soust, pak jsem vzhledla a uviděla, že mě Jordan sleduje s až příliš velkým uspokojením. Nalil každému z nás sklenku červeného vína, skoro jako by to bylo rande. Pro něj možná ano.

Nejistě jsem se napila vína, věděla jsem, že metabolismus měnlivce zabrání tomu, aby na mě alkohol jakkoli působil. „To se všemi ženami, o které se ucházíš, zacházíš jako s vězeňkyněmi, nebo mám jen štěstí?“

„Nechci tě věznit,“ řekl Jordan a hlas měl vyrovnaný a tichý. Vážně to je tentýž měnlivec, který na mě prskal a vrčel, který mě pronásledoval a zbil na Konvergenci? Tomuhle novému sympatickému Jordanovi jsem sice ani za mák nevěřila, ale taky jsem z něj nedokázala spustit oči. Dnes večer vypadal vážně dobře, knoflíky na bílé košili (k večeri si vzal jinou) měl rozepnuté jen natolik, aby byla jeho vypracovaná hrud' vidět jen letmo, a rukávy si vyhrnul tak, aby odhalil svá sexy mužná předloktí. Sevřela jsem stehna pod návalem náhlého chtíče a strčila si do pusy další sousto dřív, než bych udělala něco, čeho bych litovala.

„Mám v plánu tě z té cely pustit, jakmile se oprostíš od toho, jak ti hadi vymyli mozek,“ pokračoval Jordan.

„Nemám vymytý mozek,“ řekla jsem. „Jestli něco, tak konečně vidím věci jasně. Čas, který jsem strávila se smečkou Hadonoše, mi naopak otevřel oči: skvěle rozeznávám, co všechno je na vlčích zvěrokruhu špatně.“

Jordan povytáhl obočí a zatočil skleničkou s vínem. „Nech mě hádat. Řekli ti, že jsi výjimečná. Že jedině oni ti můžou pomoci, abys naplno rozvinula svůj potenciál. Nabídli ti možnost pomstít se

lidem, kteří vám ublížili. Pak ti vyprávěli dojemnou historku o tom, jak je nespravedlivě vyhnali a jak jsou Sluneční čarodějky zlé. Zní ti to povědomě?“

Otevřela jsem pusu a zase ji zavřela a snažila se vymyslet nějakou dobrou odpověď. Žádná mě nenapadla. Všechno, co říkal, byla pravda, a tak jsem se jen znepokojeně dívala dolů do talíře.

Jordan si odfrkl. „Stručně řečeno, řekli ti všechno, co jsi chtěla slyšet, aby tě využili, Aylo. Byla jsi návnada, a teď, když už jim nejsi užitečná, se tě zbavili. Oba víme, že si pro tebe nikdo z nich nepřijde.“

Au. Pravda v jeho slovech mě zevnitř spalovala. „Sluneční čarodějky jsou zlé,“ řekla jsem nakonec. „To, co nám dělají, není přirozené. Členové smečky Hadonošů získávají své vlky jako batolata a partnery si hledají sami. Měsíční kletba na ně nemá vůbec žádný vliv.“

„Taky používají temnou magii Měsíčních čarodějek. Napadlo tě někdy, že je to možná ten důvod, proč se jim podařilo uniknout Měsíční kletbě?“ Naklonil se dopředu a podíval se mi do očí. „Můžeš popřít, že smečka Hadonoše plánuje vést válku s vlky zvěrokruhu, aby nás donutila buď se podřídít, nebo zemřít?“

„Nedělají Lvi totéž? Připadá mi, že si vzpomínám, jak ještě nedávno všude okolo mě členové mojí smečky naříkali a umírali.“

Jordan sevřel čelist. „Jak už jsem ti říkal, já to nemám na svědomí a nechci, aby se to opakovalo. Můžeš říct totéž o alfovi smečky Hadonoše?“

Při pomýšlení na Kadenu se mi sevřelo srdce. „Není to taková zrůda, jak si myslíš. Nikdo z nich není.“